

УДК 330.142.23:321.6](045)

DOI: 10.36273/2076-9555.2022.2(307).3-10

Микола Сенченко,

директор Книжкової палати України, професор,

e-mail: director@ukrbook.net

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7445-5185>

Невидима війна націй та олігархій

В Європейському Союзі діє непорушне правило: президентами, прем'єр-міністрами та канцлерами можуть стати тільки громадяни титульної нації. На жаль, Україна останніми роками обрала інший шлях. Він виявив, що відхилення від зазначеного правила завдає непоправної шкоди економіці та політиці держави. Найновіші дослідження переконують, що тільки націоналісти здатні побудувати нову Україну. Якщо проаналізувати ситуацію, то стане очевидним той факт, що більшість олігархів (поміж яких колишні прем'єр-міністри та президенти), які грабують нашу країну, становлять представники інших національностей.

Ключові слова: олігархи; націоналісти; бюрократія; військова демократія; свобода націй

Постановка проблеми. Чого хочуть міжнародні олігархи та бюрократія? Перемішати народи, зруйнувати держави, відкинути в минуле національний суверенітет, знищити культуру, знецінити людські стосунки, стерти духовний світ індивіда. Мета світової еліти — планетарне рабство під управлінням глобальної олігархії.

Мета націоналізму — завдати поразки олігархії, зруйнувати її економічний і політичний базис, придушити бюрократію та зробити чиновника слугою нації, захистити духовну свободу від хвороботворних вигадок інтелігенції. Війна, розв'язана олігархією проти народів, має бути стимулом для їх національної консолідації та спільної боротьби проти поневолення. Об'єднання міжнародної олігархії слід протиставити союз суверенних націй, глобалізму — націоналізм. Олігархії не стримують жодні моральні обмеження чи юридичні умови. Це лютий і підступний ворог, що ні до кого не має жалю, а отже й сам не вартий поступок чи милосердя [1].

Націоналізм повинен викорінювати це світове зло. Настав початок нової доби — час боротьби націй за свободу. Воля нації замість диктатури олігархії!

Мета статті — розглянути специфіку латентної війни, що точиться між корінними народами (націоналістами) і глобальними олігархами та чиновниками.

Виклад основного матеріалу дослідження. Розглянемо докладніше проблемні питання взаємодії між націями та олігархатом, а також механізми невидимої війни, зумовленої розбіжностями між народом і провладною елітою.

1. Проблеми патріотичних організацій і націоналістів

Сучасні політичні організації рідко обтяжують себе складанням розгорнутих програм-

них документів, а тим більше — світоглядних доктрин, що відбивають їхню політичну теорію. Сьогодні для політичної партії головне — заявити про те, що вона існує, вивісити своє гранично беззмістовне гасло, символ, що нічого не означає, та явити світу упізнаване обличчя, котре часто з'являється на телеекрані. От і все.

Здавалося б, влада, аби забезпечувати підтримку з боку громадян, повинна опікуватися змістовим наповненням інформаційного простору й повідомляти про свої дії, щоб народу стало зрозуміло, куди рухатися, яку Україну будувати.

Утім, нічого подібного не відбувається.

Фальшивкам на кшталт "європейського вибору" мало хто вірить, і вони нікого не переконують. Формула "європейського майбутнього" в очах громадян не варта й ламаного гроша. Інші дії влади, за раціонального аналізу, спонукають до висновку, що її радше можна назвати ліквідаційною комісією. Особливо сьогодні, коли оголошено про приватизацію державних підприємств, що залишилися в "живих", і відбувається метушня довкола продажу землі.

Загальна безглуздість кидає виклик інтелектуалам, які щоразу починають формулювати національну ідею. Придворні й ліберальні експерти висмоктують її з пальця, створюючи безпідставні умоглядні конструкції. Це радше відволікальні маневри, котрі щедро спонсорує олігархія.

Кілька років тому глибинні процеси, що роздирали країну, не були настільки очевидними. Демографічну проблему ніхто ґрунтовно не досліджував. Про національну модель економіки говорити було передчасно: патріотам бракувало знань про роботу реального сектору й механізми пограбування країни. За очевидним крадіємством неможливо було розглянути процес корупції:

перетворення кримінальних механізмів на легальні. Цей напрям діяльності олігархії повністю став зрозумілим лише тепер, коли кримінальні капітали спливали на поверхню, затвердилися в офшорах і легальному бізнесі, а їх захист забезпечила "вертикаль" — корумпована бюрократія.

Відсутність у націоналістів власної економічної доктрини призвела до того, що їхня ідеологія не пояснювала повсякденних проблем. Розмови про "духовність" перетворювалися на "пташину мову" для занурених у справу підприємців і фахівців. Іноді доходило до повного абсурду: патріоти починали говорити про те, що ліберальну економіку можна поєднати із соціалістичним порядком. Національний світогляд втрачав визначеність і намагався здобути відсутні елементи в чужих доктринах. До того ж патріотичні рухи сконцентрувалися лише на проблемах України, не помічаючи світового процесу, в який було втягнуто нашу державу.

Після 2014 р., коли патріоти вже багато що проаналізували й відчули небезпеку в системі, яка склалася в країні, актуалізувалася потреба формулювання принципів державного ладу на основі націоналізму та справедливості. Визначившись із розумінням загальносвітових процесів і закономірностей, слід визначити й національні пріоритети, й прагматичні завдання сьогодення.

Міністри національного уряду мають сформулювати основи соціальної політики, метою якої є збереження нації та подолання демографічної катастрофи, розробити комплексні програми в інших сферах, де оздоровлення спочатку потребують мізки чиновників, а відтак здоровішим буде й життя нації.

Якщо нинішнє Міністерство закордонних справ (МЗС) не вбачає проблем нашої держави в зовнішній політиці, то національному урядові варто визнати, що ключове завдання — це тісна співпраця незалежної України із сусідніми країнами. І розробити стратегію цієї взаємодії. Якщо нинішня влада не спроможна визначити, чого насправді потребує народ, це має зробити інша.

Сьогодні зрозуміло, що основна суперечність нашої доби — між народом та олігархією. У цьому сенсі новий радикальний націоналізм — це зіткнення не між націями, а між народами багатьох країн та олігархією, що поневолює людство. Завдання радикального націоналізму не в тому, щоб підняти народ чи довести потребу повстання, а в тому, аби дати інтелектові мас світоглядні принципи, що стануть рятівними в умовах кризи.

Сьогодні добре відомий інструмент тиску, який потрібно вирвати з рук олігархії, щоб зробити її експонатом звіринця, — це позиковий відсоток та обіг грошових сурогатів. Тому метою національного руху є звільнення народу й продуктивних сил, позбавлення підприємця від бюрократичного свавілля, визволення творчих сил від диктату "золотого тельця", від продажної інтелігенції та журналістів, які віддано служать пропагандистським структурам, виправдовуючи лихварство, спекуляцію, монополію, беззаконня, свавілля чиновника й злодія.

Попереду важка й копітка робота з формування середовища одностайності, створення програмних розробок у різних сферах, запуску публіцистичної машини, пристосованої під потреби інтелектуалів радикальних націоналістів. Націоналісти різних країн мають перемогти й прийти до влади.

Шкідливість олігархії та її обслуги — корумпованої бюрократії — очевидна кожній розумній людині, усім, хто зробить спробу відірватися від "зомбоящика" й подумати про долю своєї родини, молодих поколінь і народу загалом.

2. Г-олігархія проти свободи націй

Світова війна не закінчилася після підписання мирного договору, а лише відступила в тінь, замаскувавшись миролюбною риторикою та гуманними намірами. Агресор змінив стратегію: замість фізичного винищення народів і держав взявся за знищення народної душі, розуму політиків, інтелекту мислителів, віри, вірності, любові, честі — усього, що становить гідність людини й нації. Руйнуючи дух народу, агресор прагне зупинити історію, затримати її на тому моменті, коли йому вдалося підкорити та обернути на рабів волелюбні й творчі нації. Ім'я агресора — глобальна олігархія (Г-олігархія). Суть її — світове зло.

У тиші кабінетів і далеко від фронтів світових воєн, а згодом і "холодної війни", що охопили ХХ ст., під покривом пропагандистської перестрілки "протилежащих формацій", що відвертає нації від подолання реальних проблем, було підготовлено новий план-змову, згідно з яким світова фінансово-політична олігархія, що сформувалася впродовж минулого століття, та її прибічники в панівних угрупованнях провідних світових держав намагаються домінувати, пригнічуючи нації й руйнуючи суверенітет держав.

Проти свободи країн ведеться світова війна з метою утвердження, збереження й посилення головної позиції олігархії, в якій наймані загопи лицемірних писак і цинічних демагогів застосо-

вують витончені та віроломні методи, виступаючи під прапорами "загальнолюдських цінностей", "здорового глузду", "любові до свободи". Коли ці віртуальні армії врешті-решт вичерпують засоби дії, їх змінюють фінансові й торговельні агенти, покликані обернути на прах економічний потенціал країн, обраних на роль жертви, або, якщо з'являється слушна нагода, закликають окупаційні збройні сили. Останні долучаються до справи, щоб залізом і кров'ю остаточно утвердити в певній точці земної кулі "безмежну справедливість", не зупиняючись навіть перед широко-масштабним страхітливим використанням "литого свинцю". Згадаємо Ірак, Югославію, Лівію, Сирію...

Не "цінності", "сенс" і "свободу" несуть людству новоявлені рятівники. "Гуманітарна" інтервенція щодо народів, які "звільняються" від "середньовіччя", "тоталітаризму" чи "відсталості", вже кілька десятиліть обертається нещадною експлуатацією, зубожінням, втратою незалежності, поневоленням та окупацією. "Гарячі війни" й "кольорові революції" використовують як додатковий інструмент "гуманітарних" операцій. Вони мають короточасний або локальний характер, однак не припиняються ані на день, ані на хвилину, набувши перманентного та загального характеру інформаційно-мережевої війни, об'єктом якої є масова свідомість, світогляд, спосіб життя.

3. Бюрократія та плутократія — поневолювачі націй

Бюрократія узурпує політичну владу, відкидаючи історичні традиції стану служилого, для якого інтереси нації й держави були понад усе. Найбільші корпорації, переходячи від виробництва до лихварства й спекуляцій, перетворюються на плутократію, що привласнює майже весь додатковий продукт, створений підприємцями та працею найманих робітників. Бюрократія та плутократія, поневолюючи націю, примушуючи її жити без розвитку, терпіти монополізм і безглузді закони, створюють олігархію — владу обраних, що перебуває на верхівці піраміди нового рабовласницького ладу. Разом із вузьким прошарком ліберальної інтелігенції олігархія, використовуючи будь-які методи, прагне змусити народ визнати її панівну роль і підкоритися новій ідеології — глобалізму.

Ані монархічна, ані республіканська форми правління не спромоглися протистояти переродженню чиновництва та перешкодити захопленню новоявленою кастою основних важелів управління. Держава, що за природою є політич-

но організованим суспільством, не може функціонувати без органів управління. Самоврядні структури залишаються самодіяльними й самодостатніми та не втручаються у справи вищих державних інститутів. Проте з ослабленням провідних станів місце головної верстви суспільства прагне посісти чиновництво, а самоврядні інститути слабшають і зникають.

Так сталося, що нації, народжені з громадянської солідарності, самоврядування й "щоденного плебісциту", було спочатку кинуте в м'ясорубку світових воєн, а потім, коли на фронтах полягли найкращі вірні сини Вітчизни, бюрократія захопила владу та відкрила шлях для утворення світової олігархії. ХХІ ст. свідчить, що не мало значення, під якими гаслами — ліберальними чи соціалістичними — сталося поневолення націй. Відмінності між режимами нівельовано, а глобальна олігархія стала незаперечною реальністю.

Якщо чиновництво використовує посадові повноваження для особистого збагачення, ігнорує ідеали та інтереси нації, якщо стає корпорацією з внутрішньою "етикою" та солідарністю, відмінною від загальногромадянської, усі форми правління зводяться до однієї — бюрократичної. Уражена вірусом корупції та зради бюрократія прагне привласнити монополію на владу та уникнути відповідальності перед народом, народним представництвом, національною елітою й главою держави (президентом). Найцінніша частина бюрократії в ХХ ст. монополізувала управління державними активами, обернувши їх на приватну власність.

Дві світові війни, майже півстоліття "холодна війна", в які було втягнуто фактично всі держави планети, довели цей процес до логічного завершення — формування глобальної олігархії. Поки нації знищували одна одну на фронтах великих і малих воєн, бюрократія діяла приховано, але в "холодній війні" змусила ослаблені народи існувати в режимі надзвичайного стану. Це дало можливість суттєво збільшити чисельність чиновництва й мінімізувати роль народного представництва. Нація стала в усьому залежати від бюрократії. Водночас кредитні інститути набули значної самостійності, підім'явши під себе виробничі галузі та перетворившись з обслуговуваних інститутів на лідерів. Поки бюрократія тримала нації в шорах, жерці "золотого тельця" створили глобальну фінансову систему, разом з якою сформувалася й сучасна глобальна олігархія.

Після розпаду соціалістичного табору прошарок глобалістів розширився завдяки бюро-

кратії компартій, що привласнила національне надбання колишніх соціалістичних держав. Світова олігархія готова рекрутувати у свої ряди зрадників найрізноманітніших ідеологічних напрямів. Зречення національних інтересів і створення "відкритих" економік, які легко грабують глобалісти, відбувалися з розрахунку на участь відступників у світовому олігархічному "клубі". Що рішучіше вони розривали зв'язок із власним народом, то стрімкіше зближалися зі світовою Г-олігархією.

Вихід великих капіталів з-під контролю націй, зрощення бюрократії з лихварством і запуск неймовірної пропагандистської машини, що навально спрямувала на людство комплекси й фантазії ліберальної інтелігенції, призвели до утворення найгрізнішої та найжорстокішої сили — альянсу глобалістів. Вони вирішили, що утвердження їхнього панування означає "кінець історії" й закріплення порядку, що нині склався, до кінця століть.

4. "Золотий телець" — нова релігія олігархів

Від давньозаповітних часів "золотий телець" є спокусою, що приваблює та поневолює людей. ХХ ст., зрікшись традицій, спаливши у світових війнах і революціях усталені звичаї й моральні норми, перетворило поклоніння "тельцеві" з вірування тасмної секти у відкриту й масову "релігію". Еліти запевняють народи та держави, що можна досягти добробуту, лише керуючи грошовими потоками. Усіх, хто не поклоняється культу грошей, виставляють дикунами, ретроградами чи невдахами.

Розвиток засобів комунікації надав новоспеченим жерцям щонайширші можливості для пропаганди своєї "віри", а засоби масової інформації стали головною зброєю "промивання мізків". Свобода слова потонула в потоках вихвалання "золотого тельця" та у прокльонах, висміюванні й брехні на адресу тих, хто йому ще не вклонився. Свобода слова перетворилася на готовність обслуговувати владу в обмін на її прихильність і грошову нагороду. Бюрократія й "вільна преса", відкинувши сентиментальність і порядність, утверджують нові еталони поведінки людей, потрібні для формування олігархічного капіталу. Гроші стають єдиним критерієм успіху та цінності людини.

Олігархат незмінно спирається на "ліві" ідеї (соціалістичні чи ліберальні), аби спокусити народ теоретичною можливістю поділити національне надбання пропорційно на всіх або привласнити його невідповідно велику частку

через різноманітні приватні авантюри. В обох випадках спокуса полягає в тому, щоб менше працювати й більше споживати. Унаслідок цього виробництво нації скорочується, а лєвова частка споживання припадає на олігархічні клани. Пропаганда перетворює громадян на холопів, позбавлених можливості керувати своєю долею, а всіх, хто обстоює державні інтереси, ідею збереження та розвитку нації, звинувачують у найганебніших намірах: прагненні до фізичного усунення людей і навіть до розв'язування воєн, покликаних винищити людство. Так злодій кричить "Тримайте злодія!", щоб самому вислизнути від покарання.

Засоби масової інформації, підконтрольні плутократії чи урядам "вільних держав" та їхнім виконавчим комітетам, постійно й послідовно дискредитують та шельмують ідеології, доктрини, партії, священників і філософів, мислителів і письменників, політиків і громадських діячів, публіцистів і полководців — словом, усіх, хто відкрито захищає честь, гідність і національну самосвідомість свого народу. Для цього придатні будь-які брудні засоби: шантажування, залякування, обмеження можливості (чи позбавлення неї взагалі) брати участь у громадській діяльності, створення непереборних перешкод у використанні мас-медіа, фабрикування безглузких звинувачень тощо.

Бюрократії, плутократії та олігархії вигідно схвалювати чи заохочувати діяльність лише тих публічних діячів, які обслуговують їхні інтереси й запаморочують людям голови безнадійно застарілими політичними гаслами, ідеями, концепціями та догмами. Сьогодні в новій пропагандистській обгортці націям нав'язують політичні теорії ХІХ ст., що цілковито позбавлені зв'язку з сучасністю і слугують тільки одному — дезорієнтації громадян.

5. Методи поневолення націй і народів

Головний супротивник світової олігархії — народи й нації, що не втратили релігійної та культурної самобутності й віддані державним інтересам. Для Г-олігархії зручні лише атомізовані індивіди, нездатні до самоорганізації, а до опору поневолювачам і поготів. Тому еліта вороже налаштована до будь-яких виявів народної самобутності, національних ідеалів і державних інтересів. Саме цим пояснюється повсюдне стимулювання Г-олігархією міграції: корінні народи, що створили міцні держави й національні уряди, олігархи "розбавляють" переселенцями з іншою культурою, вимагаючи щодо них "толерантності". Водночас толерантність —

це відмова від власної національної ідентичності й засвоєння певної "загальнолюдської моралі", прийнятної для олігархів. Утім, яка мораль може бути в тих, хто принципово аморальний?

Держави, що зберегли національну ідентичність і політичну незалежність, відстоюють суверенітет та економічну самостійність, є для Г-олігархії найпершими ворогами. Світова еліта формує з поневоленних країн агресивні коаліції, розв'язує війни проти суверенних держав, а підконтрольні їй ЗМІ забезпечують агітацію та пропаганду, обгрунтовуючи й виправдовуючи свавілля.

Доба Просвітництва обіцяла вільний світ для всього людства, але справжню свободу здобули лише обрані. Виборчі системи перетворилися на інструмент бюрократії, що пропонує громадянам вибирати між "поганим" і "дуже поганим". Такою є версія свободи олігархії.

Схожі процеси відбуваються і в економіці. Для поневолення народів створено закони, що пригнічують економічний і політичний розвиток. Розроблені міжнародними організаціями "всесвітні правила торгівлі" лише придушують національне підприємництво. Преференції дістав бізнес, що має розвивати національну природу власності й національні межі. Переміщення дешевих трудових ресурсів призвело до деформації традиційних галузей виробництва, підірвало моральні засади підприємництва й відносин між працівником і працедавцем, зруйнувало трудову етику. Рабська праця — малокультурна й малопродуктивна — поєднується з монополією, що дає змогу використовувати найсучаснішу техніку, аби виключити вченого, інженера і майстра з процесу виробництва. Численними галузями національних економік жертвують на користь "виробництва викруток". Транснаціональні корпорації, що належать олігархії, зловживаючи штучним правом інтелектуальної власності, присвоюють технічні досягнення, накладають заборону на їх використання, чим суттєво гальмують прогрес.

За такої форми організації господарського життя політика неминує набувати імітаційного характеру. Для підтримки в народах упевненості в тому, що їхні уряди відстоюють державні інтереси, олігархія щоразу ініціює публічні кампанії під патріотичними гаслами та розв'язує локальні війни із задалегідь відомими результатами, виправдовуючи деструктивну діяльність патріотичною риторикою та вимогами свободи й справедливості для всього світу. При цьому легітимують маріонеткові уряди, в усьому слухняні

секти "золотого тельця" та інтересам Г-олігархії, що привласнює багатства, створені потом і кров'ю поневоленних народів.

Щоб утримувати нації в покорі, олігархат використовує старий як світ засіб — задоволення нищих пристрастей і меркантильних прагнень мас. "Хліба і видовищ" — цю формулу перевірено століттями. У наш час бої гладіаторів на аренах замінили спортивні змагання та шоу на стадіонах і телеекрані. Ситий голодного не розуміє й щиро вірить у те, що його оминуть скрутні часи чи проблеми. Натомість голодний, отримуючи "пайку" хліба, не розуміє, що через такі "подання" в нього купують право розпоряджатися всіма багатствами не лише нинішніх, а й майбутніх поколінь, позбавляючи навіть щонайменшого шансу на гідне існування. Розбещування нації матеріальними спокусами веде до її культурного й економічного занепаду, демографічної катастрофи та втрати державності.

6. Ілюзія "вільного ринку" й "демократії"

Коло тих, хто має доступ до колосальних ресурсів, створених чи винайдених людством у земних надрах, замкнулося. Капітали нарощують завдяки лихварському обороту та спекуляції, предметом якої є готові товари й природні ресурси. Цей "біг по колу" згуртував світову олігархію, що самостійно або через агентів у країнах, де управління вважається демократичним, обертається разом із капіталами, перетікаючи з політики в економіку та навпаки, конвертує владу в гроші, а гроші — у владу.

Народам нав'язують псевдодемократичні процедури, а за лаштунками політичної сцени, перетвореної на балаган, квітне олігархічне правління, що цілковито ігнорує думки й прагнення населення. Ілюзія "вільного ринку" й "демократії" покликана забезпечити легальні форми розкрадання національного надбання й поневолення виробничого капіталу, які змушують віддавати лихварям, посередникам і спекулянтам майже весь додатковий продукт. Реальний сектор економіки, зайнятий безпосередньо виробництвом, олігархат сприймає як сторонній об'єкт, який до певного часу доводиться лише терпіти. Однак за слушної нагоди створює потрібну законодавчу базу, яка віднімає в цього "кріпака" сучасності все, що він спромігся заробити та накопичити.

Грабіжник, який ненавидить пограбованого, публічно литиме сльози співчуття, пояснюючи публіці, котра зібралася біля екранів телевізорів для чергового "промивання мізків" і вже не здатна відділити правду від брехні, як він

підкується про загальне добро й щастя. Власне виробництво, національна незалежність і державний суверенітет виявляються меншою цінністю, ніж рекламні сурогати: ілюзія демократичного курсу керівної партії, ущерть заповнені різноманітними товарами полиці крамниць, матеріальні ознаки зростання індивідуального добробуту тощо. Усе це є в провідних країнах, проте примарний світ щастя зруйнується одразу (що неодноразово траплялося в історії людства), як тільки таємні гравці вирішать знищити супротивника й розпочати нову гру.

7. Військова демократія Заходу

Майже всі українські політики, за рідкісним винятком, усупереч логіці й очевидним фактам, розхвалюють цінності західної демократії та переконують народ у тому, що демократичний комунізм американського взірця вже не за горами. Однак урядовці коять злочин щодо власної нації, адже часто, навіть не усвідомлюючи, жорстоко її обманюють. Річ у тім, що західна демократія, нав'язана Україні, є за природою колоніальною й надає демократичні права (політичні, економічні, соціальні, духовні тощо) лише окремим народам. Більшість націй і громадян вона заганяє в лещата безправного політичного, економічного, соціального, духовного тоталітаризму й расизму. Наприклад, англійська капіталістична колоніальна демократія всередині країни формувалася на основі тоталітарної експропріації землі в селян своєї національності, позбавивши їх економічної, соціальної, духовної й політичної демократії. За межами власної країни англійська колоніально-капіталістична демократія мала форму колоніального расизму й шовінізму, ліквідуючи всі види зазначених демократій підкорених націй.

Американська колоніальна демократія, як відомо, розвивалася й зміцнювалася на основі тотального геноциду, етнічної чистки й расизму, коли ангlosакси поголовно винищували корінну націю — індіанців. Вони позбавили їх громадянства у власній країні, яке було відновлено лише 1924 р. Колонізатори перетворювали на рабів і африканців з подальшою "демократичною" сегрегацією, що тривала до середини 1950-х рр., а в прихованій формі відбувається й нині.

Колоніальна демократія капіталізму поступово трансформувалася в колоніально-ринкову демократію, оскільки постійно веде різні війни: збройні, економічні, фінансові, ресурсні за глобальне захоплення ринків сировини, енергоресурсів, землі, збуту готової продукції, послуг, надприбуткових інвестицій тощо.

Здобувши перемогу в цих протистояннях, західні колоніальні демократи розділили світ на дві кастові групи: метропольні, що керують світом олігархічних націй (країн), тобто нації (країни) "золотого" мільярда, та периферійні, сателітні, безвладні, несамостійні нації (країни).

Цілком зрозуміло, що глобальна система управління колоніально-демократичних метропольних держав і націй спрямована на збагачення за рахунок сателітних країн і народів. Економічна мета цієї системи полягає в тому, щоб за демпінговими цінами, а то й безоплатно, отримати від периферійних країн природні й інтелектуальні ресурси, які становлять фундамент функціонування економіки будь-якої країни та завжди перебувають у глобальному дефіциті. Щоб виконати це завдання, метропольні держави знищують національне виробництво держав-сателітів через наповнення їхніх внутрішніх ринків споживчою продукцією за низькими цінами.

Досягнувши позамежного рівня відкритості економіки в периферійних країнах (в Україні вона становить 100%, а у США — лише 17,5%), олігархічні держави з успіхом розв'язують власні соціально-економічні проблеми. Насамперед підвищується рівень зайнятості метропольних працівників, ліквідується загроза кризи надвиробництва. Оскільки в периферійних країнах ліквідовано виробництво готової продукції, то їм доводиться розплачуватися з колоніально-демократичною олігархією сировиною, що ще більше розхитує сьогодення й майбуття їхніх економік і водночас посилює економіку метрополії.

Так, український експорт на 87% є сировинним, однак сировина є складовою частиною собівартості готової продукції, експортованої в периферійні країни. І тому одна одиниця сировини завжди буде набагато дешевшою за одну одиницю готової продукції. Так формуються "ножиці" цін, нееквівалентна торгівля й довічний борг периферійних держав перед олігархічними.

Матеріальною основою функціонування західної колоніальної демократії є ринкова економіка, що, розростаючись, досягла такого рівня глобалізації, коли стрімко почав формуватися рукотворний Апокаліпсис, що загрожує знищити земне життя. На початковому етапі, як стверджують науковці, найбільше постраждає Західна Європа. Іспанія може перетворитися на пустелю, зникне Гольфстрим, що обігриває окремі європейські країни. Данія й значна частина Великої Британії можуть опинитися під водою. Берегова лінія континентальної Європи переміститься вглиб континенту.

8. Націоналізм на зміну націонал-расизму

Військова демократія в багатонаціональній державі забезпечує збереження й розвиток націоналізму тільки однієї чи кількох націй. Їм надають гіпертрофовану політичну, економічну, фінансову, соціальну, духовну владу відповідно до чисельності. Стосовно інших націй це є політичним, економічним, фінансовим, соціальним, духовним націонал-расизмом, або просто нацизмом, що одне й те саме, а тому вважається нецивілізованою демократією. Мононаціоналізм, у тому числі груповий націоналізм щодо інших націй-вигнанців у власній країні й щодо інших країн, може виявлятися в очевидній формі (мононаціоналізм гітлерівської Німеччини) чи навмисно прихований під камуфляж демократії й паспортної денационалізації, як, наприклад, у Росії та Україні. Це особливо небезпечно для націй-сателітів, оскільки їм повсякчас брешуть, що проблеми й негаразди — від невміння користуватися демократією. Військова демократія є варварською, нецивілізованою, злочинною системою й щодо Природи, оскільки знищує всі її несоціальні сутності без потреби й жалю, якщо це приносить хоч найменший зиск військово-демократичному олігархатові. Так, заради збільшення особистих статків військово-демократична еліта знищує в Україні заплавні землі Дніпра та заповідники, завдаючи непоправної шкоди дикій природі. Заради наживи олігархія руйнує екосистеми і в інших країнах.

Закони природи невблаганно й однозначно доводять: будь-яка видова сутність, позбавлена життєвого простору й самоврядності, вироджується й гине. Так, нездатні до відтворення, гинуть дикі тварини, яких утримують у зоопарках і цирках. У "демократичній" країні повністю виродилися американські індіанці, оскільки їх позбавили етнічного життєвого простору й національної самоврядності — політичної, економічної й духовної. У 1932—1933 рр. Голодомором було знищено майже 7 млн українців, оскільки спочатку в них відібрали національне політичне самоврядування, згодом — сільськогосподарський життєвий простір, а внаслідок цього — і економічне самоврядування.

В умовах сучасної тоталітарно-расистської колоніальної демократії 2020 р. в Україні померли 616 840 осіб. За повідомленням Держстату, це на 6,1% більше, ніж 2019 р., тобто щодня цей світ полишає 1690 українців. Висока смертність є свідченням того, що наш народ, як і американські індіанці, позбавлений власного життєвого економічного простору, політичного й

економічного самоврядування. У цьому зв'язку зазначимо, що нині понад 90% українців не є власниками, інакше кажучи, вони економічно несамокеровані. Так кому ж належить більша частина економічного життєвого простору, тобто етнічного економічного життєвого простору?

Висновки. Отже, українці — етнічна нація в етнічно належній їй країні перетворилася на економічних вигнанців. До речі, в західних колоніально-демократичних країнах не менш як 50% населення в тій чи іншій формі є власниками середнього рівня, тобто середнім класом. Населення, позбавлене власності, не має змоги одержувати заробітну платню навіть у межах прожиткового мінімуму. Водночас невідомо, за якими економічними законами навіть не приватному, а державному олігархату виплачують зарплатню у 100 й більше разів вищу, ніж пересічним працівникам. Наприклад, у Швеції оклад міністра лише втричі перевищує зарплатню прибиральниці.

У власній країні українців у зворотній пропорції щодо своєї чисельності представлено у вищих ешелонах законодавчої й виконавчої державної влади. Так звідки ж у нашого народу візьметься економічна, політична й соціальна самоврядність, що є фундаментальною основою національного розширеного відтворення народів? Тим більше, що вищим політичним керівництвом України керує і власна, і закордонна колоніально-демократична олігархія, серед якої майже немає представників титульної нації. І олігархат спрямовує київську політичну еліту в такий спосіб, щоб спричинити розкол між білорусами, росіянами, українцями, посягти між ними недовіру й міжнаціональну ворожнечу.

Політична демократія — це присутність усіх націй пропорційно їхній чисельності в державних інститутах, їхня підконтрольність народу. Однак поки що на це немає навіть натяку, а про національну духовну демократію в Україні годі й говорити. Її розтоптану космополітичною попсою, оголеними до безсоромності тілами, насильством, тваринним сексом, огидними монологами й безглуздим гумором, які повністю витіснили з радіо- й телеэфірів слов'янські пісні, танці, марші, кінофільми, театральні вистави. Духовні національні блага, створені попередніми поколіннями, сплюндровано, а сучасний духовний багатонаціональний розвиток в Україні просто знищено.

Саме олігархічна расистська, сегрегаційна приватизація життєвого простору, соціальна й політична нерівноправність націй, позбавлення їх духовності, культури, інтелекту, недостовірنا

інформація мас-медіа про ці потворні явища — головна першопричина, що породжує в головах людей ідеї міжнародної ворожнечі та екстремізму, ксенофобії. І в умовах колоніальної демократії, що насаджує національну й міжнародну нерівноправність, соціальну гармонію забезпечити неможливо, тим більше її неможливо забезпечити адміністративно-силовими методами. Стосовно твердження українських колоніальних демократів, які уявляють себе захисниками Вітчизни, що наша держава є суверенною, незалежною, вільною, тобто самокоро-

ваною, то в цих словах немає й краплі правди. Річ у тім, що такий статус будь-якої країни гарантується її національною безпекою. Водночас який складник безпеки України не розглянемо, то переконуємося, що вона перебуває якщо не на нульовому, то на від'ємному рівні.

Наведені чинники свідчать про те, що Україна та її народ живуть в умовах колоніально-демократичного тоталітаризму й расизму, а не цивілізованої демократії.

(Далі буде)

Список використаної літератури

1. Сенченко М. І. Ера націоналізму. Дійові особи: Націоналісти. Бюрократи. Олігархи / М. І. Сенченко. — Київ : Ліра-К, 2018. — 124 с.

Mykola Senchenko,

Director of the Book Chamber of Ukraine, Professor

The invisible war of nations and oligarchies

There is an inviolable rule in the European Union: only citizens of the titular nation can become presidents, prime ministers and chancellors. Unfortunately, Ukraine has taken a different path in recent years. He found that deviation from this rule causes irreparable damage to the economy and politics of our state. The latest research shows that only nationalists are able to build a new Ukraine. If we analyze the oligarchs who are plundering Ukraine, it becomes clear that the majority, including former prime ministers and presidents, are representatives of other nationalities.

Keywords: oligarchs; nationalists; bureaucracy; military democracy; freedom of nations

References

1. Senchenko M. I. (2018). *Era nacionalizmu. Dijovi osobi: Nacionalisti. Byurokrati. Oligarhi*. Kyiv: Lira-K.

Надійшла до редакції 18 січня 2022 року

КНИГОЗНАВСТВО. ВИДАВНИЧА СПРАВА

УДК 028.01/.2(045)

DOI: 10.36273/2076-9555.2022.2(307).10-19

Лариса Мильченко,

*старший науковий співробітник відділу моніторингу засобів масової інформації Книжкової палати України,
e-mail: svirel.34@gmail.com*

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5905-077X>

Вторинна неграмотність — наслідок кризи читання*

Сполучені Штати Америки. Організація національної політики у сфері читання США має певну специфіку. Зокрема, робота щодо подолання кризи читання має довгостроковий і планомірний характер, здебільшого завдяки діяльності Центру книги, що має повноваження владного агентства та є частиною Бібліотеки Конгресу США.

Центр книги, заснований 13 жовтня 1977 р., користується впливом і ресурсами Бібліотеки Конгресу США для стимулювання інтересу до

літератури, читання, бібліотек та заохочує до проведення досліджень книг і друкованих видань. Центр є найвідомішою та найактивнішою освітньою програмою Бібліотеки Конгресу США, спрямованою на популяризацію книги й читання через партнерські мережі, що працюють на всій території Америки.

Центр книги розробляє загальнонаціональні теми щодо підтримки читання на національному й міжнародному рівнях, зокрема: "Рік молодого читача", "Більше читайте про це", "Любов до

* Закінчення. Початок. див.: Вісник Книжкової палати. 2022. № 1. С. 7—16.